

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
בגשיאות כ"ק מרן מוהרא"ש שליט"א

זמנים

הדלקת הנרות.....4:48
מוצש"ק.....6:19
סוף זמן ק"ש.....9:03
שיעורים כסדרן
בבלי.....שבת קט"ו
ירושלמי.....נדרים ל"ג
תוספתא.....קרבות פרק ט'

שעה 2, גליון 17 (67)

פרשת בשלח, חמשה עשר שבט, שבת שירה, שעת תשע"ג לפ"ק

שיחות מוהרא"ש

~ חמשה עשר בשבט ~

די וואך שבת איז חמשה עשר בשבט ווען עס איז ראש השנה פאר די ביימער, דער פסוק זאגט כי האדם עץ השדה - א מענטש איז אזוי ווי א בוימ, זאגט מוהרא"ש שליט"א אז א מענטש קען זיך אסאך אפפלענען פון א בוימ ווי אזוי אנצוגיין אין זיין לעבן.

זיך דערהאלטן

אויף א בוימ גייט דורך זייער שווערע צייטן, עס ווערט ווינטער, עס קומען שווערע ווינטן, האגל, שניי, אלע בלעטער פאלן אראפ, דער בוימ ווייסט נישט אויב ער וועט עס דורך מאכן, אבער אויב ער האלט זיך שטארק, ער ווייסט אז באלד וועט קומען זומער און די זון וועט אויפשיינען און ער וועט צוריק אויפלעבן, מאכט ער עס דורך און עס בלייבט שטיין א הערליכע בוימ.

און אפילו זומער קומען אויף די היצן וואס טריקענען אויס דעם בוימ, און עס זעהט אויס ווי ער וועט ווערן אינגאנצן פארטריקנט, אבער אויב דערהאלט ער זיך, בלייבט ער שטיין, און עס בלייבט א הערליכע בוימ.

די זעלבע איז מיט א מענטש, עס גייט דורך אויף אים אסאך שוועריקייטן, אסאך מאל זעהט אים אויס ווי ער האלט עס שוין מער נישט אויס, ער קען עס מער נישט דורך טראגן, און אפילו ווען עס הייבט שוין אן צו גיין אביסל בעסער, קומען פרישע צרות און פראבלעמען און ער וויל שוין אויפגעבן, אבער אויב ער לאזט זיך נישט צוברעכן, ער דערהאלט זיך, וועט אים צום סוף גוט זיין.

וואויל איז דער מענטש וואס דערהאלט זיך און ער לאזט זיך נישט צוברעכן פון קיין שום זאך וועט אים צום סוף זיין גוט.

זיך נישט דערשרעקן פון גארנישט

אן אינטערעסאנטע זאך זעהט מען ביי די ביימער, מענטשן שפיינען אויף זיי, שטויסן אויף זיי, מען ווארפט אויף זיי שמוץ, מען

המשך בדף ב

פרשת השבוע

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלקים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה.

לכאורה דארף מען פארשטיין, נאכדעם וואס די אידן האבן געליטן אעלכע גרויסע צרות אין מצרים, זיי האבן געארבעט שווער, פרעה האט גע'שחטן' אידישע קינדער און זיך געפאדן אין זייער בלוט, מען האט זיי דערבייטערט דאס לעבן, און נאכדעם האט זיי דער אייבערשטער ארויס גענומען מיט אעלכע גרויסע ניסים פון מצרים, זאלן די אידן נאך וועלן צוריק גיין אהין?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי די גמרא זאגט (עבודה זרה יט) אויפ'ן פסוק (תהלים א, א) ובמושב לצים לא ישב, אז די לצים זענען די פלשתים וואס זיי זענען געווען גרויסע לצים.

דאס איז פשוט אין פסוק, דער אייבערשטער האט נישט געפירט די אידן דורך פלשתים ווייל זיי זענען געווען גרויסע לצים, און דער פה פון ליצנות איז אזוי גרויס, אז אפילו נאכדעם וואס די אידן האבן שוין געזעהן די גרויסע ניסים וואס דער אייבערשטער האט מיט זיי געטוהן אין מצרים, אויב אבער זיי וואלטן דורך געגאנגען די פלשתים די לצים, וואלטן זיי מיט זייער ליצנות אלעס געקענט אנוועקמאכן, און די אידן וואלטן צוריק געגאנגען אויף מצרים.

זעהט מען פון דעם ווי ווייט מען דארף זיך דערנווייטערן פון לצים, מען פאר נישט שטיין געבן א ליץ, ווייל וויפיל מען הערט גומע זאכן פון א צדיק, קען עס דער ליץ אינגאנצן אנוועק מאכן מיט א מאך מיט די האנט, און נאכדעם לאזט מען אינגאנצן אפ דעם צדיק, וואויל איז דער וואס הייט זיך פון לצים ווי פון פייער.

(זאת התורה בשלח א)

ויאמר משה אל העם אל תיראו התניצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם "היום", משה רבינו האט געזאגט פאר די אידן: "שמיים און זעהט'ס די ישועה וואס דער אייבערשטער וועט טוהן מיט ענק "היינט".

מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק, לויט ווי דער רבי זאגט (לקישי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב) אויפ'ן פסוק (תהלים צה, ז) "היום" אס בקלו תשמעו, אז א איד דארף שטענדיג נאר קוקן אויפ'ן היינטיגן טאג, נישט קוקן וואס עס איז געווען געקומן, און נישט טראכטן וואס עס וועט זיין מארגן, און אויף אזא וועג איז מען זייער מצליח.

דאס האט משה רבינו געזאגט: "אל תיראו התניצבו וראו את ישועת ה'", אויב ווילט עמין זעהן די ישועה פונעם אייבערשטן, אשר יעשה לכם "היום". זאלט עמין קוקן נאר אויפ'ן "היינטיגן טאג", דעמאלט'ס וועט עמין ארויסגיין פון אלע צרות.

המשך בדף ב

פְּרִשְׁת הַשָּׁבוּעַ

דַּעַרְפֵּאָר דָּאָרְף אַ אַיִד וַיִּסְכֵּן אֹז עַר הָאֵמַט נָאָר דַּעַם הַיִּנְמִינָן מָאָג, הַיִּנְמַט בִּין אַיִךְ גַּעְבוּרִין גַּעְוֹאָרִין, אִין אַיִךְ מְרֵאכְמַט נִישְׁמַט אַיִפְעַר וַוֵאָם עֵס אִיז גַּעְוֹעֵן גַּעְכְּמַן, אִין אַיִךְ הָאָב נָאָר דַּעַם הַיִּנְמִינָן מָאָג, אַיִךְ מְרֵאכְמַט נִישְׁמַט וַוֵאָם עֵס וַוֵעַט זִיין מְאָרְגֵן, אַיִף אִיין מָאָג קַעַן מַעַן אַלְעַם פֿאַרְנַעַמְעַן, אִין אַיִף אַזאַ וַוֵעַג וַוֵעַט מַעַן זִייעַר מַצְלִיחַ זִיין.

(זאת התורה בשלח ב)

וַיִּבְאוּ מִרְתָּהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתֵּת מִיָּם מִמֶּרְהָ בִּי מָרִים הֵם, דִּי אַיִךְ זַעַנְעֵן גַּעְקוּמַעַן צוּ דִּי שְׁמֵאֵט מְרָה אִין זִי הָאָבֵן נִישְׁמַט גַּעְקַעְנֵט מְרִינְקֵן דִּי וַוֵאָסְעַר, וַוִייל עֵס אִיז גַּעְוֹעֵן בִּימְעַר, מִשָּׁה רַבִּינוּ הָאֵמַט גַּעְשְׂרִינָן צוּם אַיִיבְעַרְשְׁמַן, אִין דַּעַר אַיִיבְעַרְשְׁמַעַר הָאֵמַט גַּעְוִוִּין פֿאַר מִשָּׁה רַבִּינוּ אַ הָאָלֵן, עַר זֶאל עֵס אַרִינְוֹאָרְפֵן אִין וַוֵאָסְעַר, אִין עֵס אִיז זִים גַּעְוֹאָרִין.

מִוְהִרְאָ"שׁ שְׁלִימִ"א אִיז מִסְבִּיר דַּעַם פֿסוּק, לֹוִימַט וַוִי דַּעַר רַבִּי זֶאָנְט (לִקְוִיטַי מוֹהֲרֵן חֶלֶק א' סִימָן ד') אַז וַוֵעַן אַ מַעַנְמִשׁ טוֹט עֵבִירוֹת, וַוֵעַרְמַט דָּאָם אַרִיין גַּעְקַרִיזְמַט אִין זִייעַר בִּייעַר, וַוִי דַּעַר פֿסוּק זֶאָנְט (תְּחִלָּה לֵב, כו) וַתְּהִי עֲוֹנוֹתָם [חֻקוֹתָ] עַל עַצְמָתָם, אִין דָּאָם בְּרַעַנְגֵט אַרִיין אִינְעַם מַעַנְמִשׁ אַ בִּימְעַרְנִישׁ, עַר וַוֵעַרְמַט אַ מְרִוּעַרִינְעַר מַעַנְמִשׁ, אִין דִּי עֵצָה דַּעַרְצוּ אִיז, עַר זֶאל זִיךְ אַוּיסְרַעַדֵן פֿאַר אַ צִדִּיק, אִין דַּעַמְאָלְמַט'ס גִּימַט אַרוּיס דִּי עֵבִירוֹת פֿון זִייעַר בִּייעַר, אִין עַר וַוֵעַרְמַט פֿרִיילִכְעַר מַעַנְמִשׁ.

דָּאָם אִיז פֿשְׁמַט אִין פֿסוּק, וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתֵּת מִיָּם מִמֶּרְהָ בִּי מָרִים הֵם, זִי הָאָבֵן נִישְׁמַט גַּעְקַעְנֵט מְרִינְקֵן דִּי וַוֵאָסְעַר וַוִייל "זִיין" זַעַנְעֵן גַּעְוֹעֵן בִּימְעַר, וַוֵאָם דָּאָם קוּמַט פֿון עֵבִירוֹת, נִיורְהוּ ה' עֵץ נִישְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם, דַּעַר אַיִיבְעַרְשְׁמַעַר הָאֵמַט גַּעְוִוִּין דַּעַם "עֵץ" וַוֵאָם דָּאָם גִּימַט אַרוּיף אַוּיפֵן צִדִּיק (עַר תִּקְוִיטַי זֶהָ כֵּא), מַעַן זֶאל גִּימַט צוּם צִדִּיק, אִין דַּעַמְאָלְמַט'ס, וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם, וַוֵעַט אַלְעַם וַוֵעַרְן זִים, עֵס וַוֵעַט אַוּעַקְגִיין דִּי גַאנְצַע בִּימְעַרְנִישׁ.

(זאת התורה בשלח ד)

שיחות מוהר"ש

גִּיסַט זִיין אָן מִיט וַוֵאָסְעַר, אַבְעַר דַּעַר בּוּיִם דַּעַרְשְׁרַעַקַט זִיךְ נִישְׁט, עַר גִּימַט וַוִיטְעַר אָן, אִין אַנְשְׁטֵאֵט צוּרִיק טוּהֵן שְׁלַעַכְט'ס, טוֹט עַר נָאָךְ צוּרִיק גוּט'ס, עַר גַּעַבַט אַרוּיס פֿייעַר גַּעַשְׁמֵאָקַע זִיסַע פֿרוּכַט מִיט וַוֵאָס יַעַדְעַר אִיז זִיךְ מַחִי'.

אִין דָּאָס דָּאָרְף אַ מַעַנְטַשׁ נֵאָכְמֵאָכֵן, אַז אָפִילוּ וַוֵעַן מַעַן פֿאַרְשַׁעַמַט אִים, מַעַן מֵאָכַט אִים צְרוֹת, מַעַן דַּעַרְנִידְעַרְט אִים, זֶאל עַר זִיךְ נִישְׁט דַּעַרְשְׁרַעַקֵן נָאָר וַוִיטְעַר טוּהֵן טוֹבוֹת אִין גוּט'ס מִיט יַעַדֵן אַיִנְעַם.

מַעַן זַעַהַט אַז אַלְע צִדִּיקִים הָאָבֵן גַּעַהֵאֵט דַּעַם נְסִיוֹן, מַעַן הָאֵט זִיין פֿאַרְשַׁעַמַט אִין אַרָאָפ גַּעַקוּקַט, אַבְעַר זִיין הָאָבֵן זִיךְ נִישְׁט דַּעַרְשְׁרַאָקֵן נָאָר זִיין הָאָבֵן וַוִיטְעַר צוּרִיק גַּעַנְעֵבֵן נָאָר גוּט'ס, אִין זִיין הָאָבֵן גַּעַמֵאָכַט סְפָרִים מִיט וַוֵאָס דִּי גַאנְצַע וַוֵעַלַט אִיז זִיךְ מַחִי'.

נישט האלטן גרויס

נָאָךְ אַ זֶאָךְ זַעַהַט מַעַן בִּי דִּי בִימְעַר, אַז דִּי וַוֵאָרְצֻלֵן פֿונְעַם בּוּיִם גִּייעַן אַרִיין טִיף אִין דַּעַר עַרְד, אִין וַוִי טִיפְעַר זִיין זַעַנְעֵן אִין דַּעַר עַרְד, אַלְע שְׁטַעַרְקַעַר אִין בַּעַסְעַר הָאָלַט זִיךְ דַּעַר בּוּיִם, אִין פֿאַרְקַעַרְט אַוּיב דִּי וַוֵאָרְצֻלֵן זַעַנְעֵן נָאָר פֿון אַוּיבֵן אַוּיף, זִיין זַעַנְעֵן נִישְׁט גַּעַנוּג טִיף אִין דַּעַר עַרְד, דַּעַמְאָלְט'ס אִיז דַּעַר בּוּיִם זִייעַר שְׁוֹאָךְ, אִין וַוֵעַן עֵס קוּמַט אַ שְׁטאַרְקַע וַוִינַט וַוֵעַט עֵס אַוּעַק בְּלֵאָזֵן דַּעַם בּוּיִם, אִין עֵס וַוֵעַט גַּאנְנִישׁ בְּלֵיבֵן פֿון אִים.

פֿון דַּעַם קַעַן זִיךְ אַ מַעַנְטַשׁ אָפֿלַעַרְנַעַן, אַז אַוּיב עַר וַוֵעַט זִיךְ הָאָלַטֵן גְרוּיס, עַר וַוֵעַט וַוִיזֵן פֿאַר יַעַדֵן אַיִנְעַם וַוִי גוּט אִין גַּעַלונְגֵן עַר אִיז, אִין עַר וַוֵעַט אַרָאָפ קוּקֵן אַ צוּוִיטֵן, דַּעַמְאָלְט'ס וַוֵעַט עַר צוּם סוּף פֿאַלֵן, וַוִייל יַעַדְעַר וַוֵעַט אִים פֿייעַט הָאָבֵן, מַעַנְטַשְׁן

הָאָבֵן נִישְׁט לִיב אַיִנְעַר וַוֵאָס הָאָלַט זִיךְ גְרוּיס אִין קוּקַט אַרָאָפ אַוּיף יַעַדֵן, אַבְעַר אַ מַעַנְטַשׁ וַוֵאָס בֵּאָהֵאֵלַט זִייעַר גוּטַע מַעַלוֹת, עַר אִיז צוּגַעַלְאָזֵן צוּ יַעַדֵן אַיִנְעַם, עַר קוּקַט אַרוּיף אַוּיף יַעַדֵן אַיִנְעַם, אַזאַ מַעַנְטַשׁ הָאֵט יַעַדְעַר לִיב, אִין עַר וַוֵעַט זִיךְ קַעַנְעֵן הָאָלַטֵן אִין שְׁיִין מַצְלִיחַ זִיין.

נישט קוקן אויף א צווייטן

דַּעַר אַיִיבְעַרְשְׁטַעַר הָאֵט אַרִינְגַעַלִיגַט אַ טַבַּע אִין אַ בּוּיִם אַז יַעַדְעַר בּוּיִם צִיַהַט זִיךְ אַלִיין זִיין לַעַבֵן פֿון דַּעַר עַרְד אִין קִיין אִיין בּוּיִם צִיַהַט נִישְׁט פֿון אַ צוּוִיטֵן בּוּיִם, פֿון יַעַדְעַר בּוּיִם וַוֵאָקַסַט אַרוּיס אַנְדַּעַרַע מִינִי פֿרוּכַט אִין אַזוּי וַוִיטְעַר, קִיין אִיין בּוּיִם מִישְׁט זִיךְ נִישְׁט אַרִיין אִין אַ צוּוִיטֵן.

פֿון דַּעַם קַעַן זִיךְ אַ מַעַנְטַשׁ אָפֿלַעַרְנַעַן, אַז אַ מַעַנְטַשׁ זֶאל זִיךְ קִינְמֵאֵל נִישְׁט אַרִינְמִישֵׁן אִין אַ צוּוִיטֵן, נָאָר עַר זֶאל צִיעֵן זִיין לַעַבֵן פֿונְעַם אַיִיבְעַרְשְׁטֵן אַלִינְס, וַוֵאָס עַר דָּאָרְף זֶאל עַר נָאָר בַּעַטֵן פֿונְעַם אַיִיבְעַרְשְׁטֵן, אִין נִישְׁט קוּקֵן אַוּיף אַ צוּוִיטֵן. וַוִייל וַוֵעַן אַ מַעַנְטַשׁ קוּקַט אַוּיף אַ צוּוִיטֵן, סִי אַוּיב יַעַנְעַר אִיז בַּעַסְעַר פֿון אִיהֵם, סִי אַוּיב יַעַנְעַר אִיז עַרְגַּעַר פֿון אִיהֵם, וַוֵעַט קִינְמֵאֵל נִישְׁט זִיין גוּט.

וַוֵעַן עַר וַוֵעַט קוּקֵן אַוּיף אַיִנְעַם וַוֵאָס אִיז בַּעַסְעַר פֿון אִיהֵם, מַעַר גַּעַלונְגֵן פֿון אִיהֵם, וַוֵעַט עַר טְרֵאכְטֵן אַז עַר אִיז גַּאנְנִישְׁט וַוֵעַרְט, וַוִייל עַר זַעַט דָּאָךְ אַז יַעַנְעַר קַעַן בַּעַסְעַר, אַבְעַר דָּאָס אִיז נִישְׁט אָמַת, וַוִייל יַעַדְעַר מַעַנְטַשׁ קַעַן עָפַעַס אַוּיפְטוּהֵן אַוּיף דַּעַר וַוֵעַלַט, אִין אַוּיב עַר וַוֵעַט זִיךְ צוּבְרַעַכֵן מִיטֵן טְרֵאכְטֵן אַז יַעַנְעַר אִיז בַּעַסְעַר, וַוֵעַט עַר נִישְׁט טוּהֵן אָפִילוּ וַוֵאָס עַר קַעַן יֵאָ טוּהֵן.

אִין אַוּיב עַר וַוֵעַט טְרֵאכְטֵן אַז עַר אִיז בַּעַסְעַר פֿון יַעַנְעַם, וַוֵעַט אַוּיף נִישְׁט זִיין גוּט, וַוִייל עַר וַוֵעַט אַיִיבִיג טְרֵאכְטֵן אַז מַעַן דָּאָרְף אִים גַּעַבֵן מַעַר כְּבוֹד פֿון יַעַנְעַם, וַוִייל עַר אִיז מַעַר חֲשׁוּב פֿון יַעַנְעַם, אִין מַעַן דָּאָרְף מֵאָכֵן מַעַר אַ עֵסַק פֿון אִים, אִין אַוּיב מַעַן וַוֵעַט אִים עֵס נִישְׁט גַּעַבֵן, וַוֵעַט עַר וַוֵעַרן אִינְגַאנְצֵן צוּבְרַאָכֵן אִין טְרוּיעַרִיג.

וַוֵעַן דַּעַם אִיז דִּי עֵצָה, נִישְׁט צוּ קוּקֵן אַוּיף אַ צוּוִיטֵן, אִין עֵס זֶאל אִים נִישְׁט אִינְטַעַרַעַסִיךֵן וַוֵאָס אַ צוּוִיטְעַר טוֹט, אִין אַזוּי וַוֵעַט עַר נִישְׁט זִיין צוּבְרַאָכֵן אִין עַר וַוֵעַט אַוּיפְטוּהֵן אַוּיף דַּעַר וַוֵעַלַט וַוֵאָס עַר קַעַן יֵאָ.

וַוֵאָוִיל אִיז פֿאַר אַ מַעַנְטַשׁ וַוֵאָס גַּעַדְעַנְקַט אַז עַר אִיז אַזוּי וַוִי דַּעַר בּוּיִם, אִין עַר מֵאָכַט נָאָךְ דִּי אַלְע זֶאָכֵן פֿונְעַם בּוּיִם וַוֵאָס מִיר הָאָבֵן אַוּיסְגַּעַרַעַכְנַט, וַוֵעַט עַר זִיכְעַר אַוּיסְוֵאָקַסֵן וַוִי אַ שְׁטאַרְקַע שְׁיִיעַר בּוּיִם, אִין אַרוּיס גַּעַבֵן גוּטַע זִיסַע פֿרוּכַט פֿון וַוֵאָס יַעַדְעַר וַוֵעַט הַנְּאָה הָאָבֵן, וַוֵאָוִיל אִיז אִים אַוּיף דִּי וַוֵעַלַט אִין וַוֵאָוִיל אִיז אִים אַוּיף יַעַנְעַר וַוֵעַלַט.

(קונטרס ט"ו בשבט)

וואס טוט מען חמשה עשר בשבט?

זיך באנייען

חמשה עשר בשבט איז ראש השנה פאר די ביימער, דעמאלט'ס גייט אריין א פייכטקייט אין ביימער און זיי הייבן אן פון פריש אויפצולעבן (רשי ראש השנה יד), און אזוי ווי מענטשן ווערן אויף אנגערויפן ביימער, ווי דער פסוק זאגט פי האדם עץ השדה - א מענטש איז אזוי ווי א בוים, דערפאר קענען מיר אויף אויסניצן דעם טאג זיך צו באנייען פון פריש, נישט קוקן אויף וואס עס איז געווען ביז יעצט, נאר אנהייבן פון יעצט צו זיין ערליך און וואויל.

פועל'ט אלעס גוט'ס

דער בני יששכר ברענגט (הרשי תמוז ו'אב מאמר ד') אז לויט די שיטה פון ר' יהושע אז די וועלט איז באשאפן געווארן אין ניסן, קומט אויס אז חמשה עשר בשבט איז פערציג טעג פאר די וועלט איז באשאפן געווארן, און די גמרא זאגט (סוטה ב.) אז פערציג טעג פאר א קינד ווערט געבוירן רופט מען שוין אויס אין הימל בת פלוני לפלוני, דערפאר איז דער טאג טאקע מסוגל זיך צו באנייען און געבוירן ווערן פון פריש, און אויף קען מען אויספועל'ן ביים אייבערשטן דעם טאג צו געהאלפן ווערן מיט א גוטע שידוך און מיט פהרקה, וואויל איז דעם וואס ניצט אויס דעם טאג מיט אסאך תפלות, צו בעטן דעם אייבערשטן אויף אלע השפעות טובות.

א שיינע אַתרוג

נאך ברענגט דער בני יששכר (הדש שבט מאמר ב') אז חמשה עשר בשבט איז די צייט צו בעטן דעם אייבערשטן צו האבן א שיינע אַתרוג אויף סוכות, ווייל דעמאלט'ס הייבן אן די ביימער צו באקומען פייכטקייט צו וואקסן, און אויף דער אַתרוג בוים הייבט אן צו וואקסן, און דערפאר איז יעצט די צייט צו בעטן אויף א שיינע אַתרוג.

און דאס זענען די חז"ל מרמז (ראש השנה ב.) באַחד בשבט ראש השנה "לאילן", בית הלל אומרים בתמשה עשר בו, עס שטייט "לאילן" א לשון חיד, דאס גייט ארויף אויף דעם באקאנטן אַתרוג בוים פון וואס מען נעמט אן אַתרוג צו מקיים זיין די מצוה אין יום טוב סוכות, אויף דעם אַתרוג איז יעצט די ריכטיגע צייט צו בעטן דעם אייבערשטן.

אַבער באַמת לויט דער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן פ"ו) אז לויט ווי אזוי די ראש השנה און יום כיפור זעהן אויס, לויט דעם באקומט מען א שיינע אַתרוג אויף סוכות, קומט אויס אז יעצט חמשה עשר בשבט דארף מען שוין אויף בעטן אז מען זאל האבן א גוטע ראש השנה, מען זאל זוכה זיין

ספורי מעשיות

מעשה א' מאבדת בת המלך

פארזעצונג פון פריער

און דער מענש האט אים געפרעגט: ווער ביסטו? האט ער אים געענפערט איך בין א מענטש. האט זיך דער גרויסער מענטש פארוואונדערט, און האט געזאגט: איך בין שוין אזוי א לאנגע צייט אין דער מדבר האב איך קיין מאל דא נישט געזען קיין מענטש. האט ער אים דערציילט די גאנצע מעשה כנ"ל. און אז ער זוכט א גאלדענעם בארג און א פערלנעם שלאס. האט ער אים געענפערט עס איז בונדאי נישט פארהאנדן, און האט אים מדהה געווען און האט אים געזאגט מען האט דיר איינגערעדט א נארישקייט ווארן עס געפינט זיך בונדאי נישט. האט ער זייער אנגעהויבן צו וויינען (היינו דער שני למלכות האט זייער געוויינט און האט געזאגט) עס געפינט זיך בונדאי נא, עס מוז זיך ערגעץ געפינען. און ער האט אים מדהה געווען (היינו דער ווילדער מענטש האט אים מדהה געווען און האט אים געזאגט) מען האט דיר א נארישקייט איינגערעדט און ער האט געזאגט (דער שני למלכות) עס איז בונדאי פארהאנדן ערגעץ.

נהרי אפרסמון

האט ער אים דערציילט די גאנצע מעשה כנ"ל. אז ער זוכט זיין נשמה שוין א לאנגע צייט, און ער וויל זיך צוריק קערן צום אייבערשטן.

האט ער אים געענפערט עס איז בונדאי נישט פארהאנדן, און האט אים מדהה געווען און האט אים געזאגט מען האט דיר איינגערעדט א נארישקייט ווארן עס געפינט זיך בונדאי נישט. דאס איז די וועג פונעם יצר הרע צו אריינברענגען חלישת הדעת אין דעם מענטש, "פארן וואס זאלסטו זיך אומזיסט פלאגן? עס איז נישט פאר דיר, דו וועסט סיי ווי נישט מצליח זיין, דו וועסט שוין סיי ווי נישט צוריק קומען צום אייבערשטן.

האט ער זייער אנגעהויבן צו וויינען (היינו דער שני למלכות האט זייער געוויינט און האט געזאגט) עס געפינט זיך בונדאי נא, עס מוז זיך ערגעץ געפינען. דאס איז די עצה וואס מען דארף טוהן, ווען מען זעהט אז מען קען זיך נישט קיין עצה געבן, דארף מען זיך אויסוויינען פארן אייבערשטן, און נאר ביי אים בעטן און זיך עקשענען און נישט אויפגעבן אזוי איז מען מצליח.

היינו דער ווילדער מענטש האט אים מדהה געווען. ביז יעצט האט דער רבי אים גערופן דער "גרויסער" מענטש אבער יעצט רופט מען אים שוין דער "ווילדער" מענטש, ווייל ווי לאנג ער האלט זיך פאר א גרויסער מענטש קען מען אים אזוי רופן, אבער איינמאל ער האט אנגעהויבן צו אפרעדן מענטשן פונעם אייבערשטן, הייסט ער שוין דער "ווילדער" מענטש.

אזוי ווי דער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן ק"ט) אז עס איז א גרויסע מדרגה פאר א מענטש אז אפילו ער איז נאכנישט קיין ערליכער איד זאל ער כאטש פארגינען פאר א צווייטן צו זיין אן ערליכער איד, אבער פארקערט, ווען מען זעהט א צווייטער איד וויל זיין ערליך און מען גייט אים אפרעדן און מחליש דעת זיין און אים זאגן: "עס איז א שאד דין ארבעט ווייל דו וועסט סיי ווי נישט מצליח זיין", דאס איז שוין א געוואלדיגע רשעות, אויב דו קענסט אים נישט העלפן זאג דעם אמת אז דו קענסט נישט העלפן, אבער גיי נישט זאגן וועגן דעם אז עס איז נישט דא אזא זאך און מען קען נישט מצליח זיין.

און ער האט געזאגט (דער שני למלכות) עס איז בונדאי פארהאנדן ערגעץ. אזוי דארף א איד טוהן, מען טאר קיינמאל נישט אויפגעבן, נאר זיך ווייטער עקשענען אז מען וועט זיכער מצליח זיין, און מען טאר נישט ווערן צובראכן פון קיין שום זאך און פון קיין שום מענטש, נאר מען דארף זיך זייער שטארקן "איך וועל זיכער מצליח זיין, איך וועל זיכער ווערן אן ערליכער איד אויב איך וועל נישט אויפגעבן" און אויב מען עקשענט זיך וועט מען סוף כל סוף אריבער גיין אלע שוועריקייטן און אנקומען צום תכלית.

אפילו ווען א מענטש איז אריינגעפאלן אין די ערגסטע עבירות רחמנא ליצלן, אויב אבער ער וויל תשובה טוהן און צוריק קומען צום אייבערשטן, דארף ער זיך שטארקן מיט א געוואלדיגע עקשנות, אז ער וועט זיכער מצליח זיין, אין לך דבר העומד בפני הרצון, אויב מען וויל וועט מען אנקומען, מען דארף נאר אנהאלטן די עקשנות ביזן סוף.

(פארזעצונג קומענדיגע וואך א"ה)

(נהרי אפרסמון - תוך הנחל משפטים תשל"א)

וואס טוט מען חמשה עשר בשבט?

המשך פון דף ג

צו פארן צום הייליגן רבי'נס ציון אין אומן אויף ראש השנה, מען זאל זוכה זיין צו הערן שופר בלאזן ראש השנה פון אן ערליכן בעל תוקע, און מען זאל האבן א גוטע יום כיפור, דער אייבערשטער זאל אונז מוחל זיין אויף אלע עבירות, און אזוי וועט מען שוין ממילא האבן א שיינע אַתרוג אויף סוכות.

מעהל פאר מצות אויף פסח

חמשה עשר בשבט איז בכלל מסוגל צו בעטן אויף אלע זאכן וואס וואקסן, אָבער ספּעציעל צו בעטן אויף זאכן וואס מען ניצט פאר א מצוה.

דערפאר ווערט געפרענגט פון צדיקים, אז עס איז יעצט אויף די ריכטיגע צייט צו בעטן דעם אייבערשטן צו האבן גוטע מצות אויף פסח, וואס מען מאכט פון ווייץ וואס וואקסט, און די תפלות וואס מען בעהט דעם טאג, ווערט זיכער אָנגענומען ביים אייבערשטן לרחמים ולרצון צו פועלן אלעס גוט'ס.

יום הולדת פון רבי נתן ז"ע

אויף דארף מען וויסן אז חמשה עשר בשבט איז דער טאג וואס רבי נתן איז געבוירן געווארן, דער רבי האט געזאגט אויף רבי נתן: "ווען נישט אים, וואלט נישט געבליבן פון מיר קיין בלעטל שמות", דאס מיינט אז אלעס וואס מיר האבן זוכה געווען צו באקומען פון רבי'ן איז נאר אין זכות פון רבי נתן, דערפאר דארף מען זיך זייער פרייען אין דעם טאג, און מ'שיף זיין די גוטע השפעות און סגולות וואס ליגן אין דעם טאג.

(שיחות מוהרא"ש חלק ט"ו ערך רמזי ט"ו בשבט)

~ נייעס אינערהאלב מוסדותינו הק' ~

דעלעגאציע פון הנהלת הישיבה וויילט שבת קודש במחיצת מוהרא"ש שליט"א אין יבנאל

דעם פארגאנגענעם שבת קודש פרשת בא האט דער ראש ישיבה מיט א גרופע פון הנהלת הישיבה מיט עטליכע בחורים געוויילט ביי מוהרא"ש אין יבנאל.

מוהרא"ש האט זיך זייער געפריידט צו זיי און זיי פארבעטן צו איינשטיין ביי אים אינדערהיים צו שלאפן און עסן די סעודת שבת קודש.

במשך דעם שבת האט מוהרא"ש גאר שטארק מחזק ומעודד געווען דעם ראש ישיבה און די חברי הנהלה צו אנגיין ווייטער מיט די עבודת הקודש, און אריין ברענגן דעם רבי'נס לימודים אין די וועלט.

מוהרא"ש האט געפרענגט די בחורים וויפיל מאל זיי האבן שוין געענדיגט ששה סדרי משנה, איין בחור האט געזאגט אז ער האלט שוין ביי הונדערט און פופצין מאל, מוהרא"ש האט דאס זייער שטארק באוואונדערט, אז א אינגע בחור זאל שוין האבן געענדיגט אזויפיל מאל משניות, און במשך דעם שבת ווען מוהרא"ש האט געזאגט תורה ביים טיש פרייטאג צו נאכט'ס אין ביי שלש סעודות, האט מוהרא"ש עטליכע מאל ערווענט אז דא זיצט א בחור וואס האט שוין געענדיגט אזויפיל מאל משניות וממנו ילמדו וכן יעשו.

מוהרא"ש האט זיך אויסגעדרוקט, עס זענען דא אסאך מענטשן וואס זענען משקיע געלט אין א ביזנעס, און דערנאך זעצט מען אן, און מען פארלירט די גאנצע געלט, אבער די השקעה פון לערנען משניות דאס זעצט קיינמאל נישט אן, עס בלייבט פארן מענטש לעולמי עד ולנצח נצחים

דער שבת איז פאריבער מיט גרויס געהויבענקייט, און די חברי הנהלה האבן זיך צוריק געקערט אהיים מיט פרישע חיוק און כוחות ווייטער אנצוגיין בעבודת הקודש.

השבת נועם הנשמות!

מוהרא"ש שליט"א קערט זיך צוריק פון ארץ ישראל די קומענדע וואך

דעם קומענדיגן וואך וועט זיך מוהרא"ש צוריק קערן פון ארץ ישראל מיטן אייבערשטנס הילף, נאכן וויילן דארט פאר צוויי וואכן צו מחזק זיין די ארטיגע אידן.

דעם קומענדיגן דאנערשטאג וועט שוין ווייטער פארקומען די וועכנטליכע ליל שישי שיעור ווי געווענטליך ביי מוהרא"ש אין בית המדרש.

מען קען אויך מיטהאלטן דעם שיעור מיט א לייוו הוק-אפ בשעת דעם שיעור, אויפ'ן קול ברסלב טעלעפאן ליין 212-444-9191, ווי אויך קען מען הערן דארט פריעדיגע שיעורים פון מוהרא"ש. בזמן שהצדיק בעיר, הוא הודה, הוא זיוה, הוא הדרה!

קול ברסלב

מען קען הערן שיעורים פון כ"ק מוהרא"ש שליט"א אויך קען מען מיטהאלטן יעדע וואך דעם שיעור מיט א לייוו הוק-אפ 212-444-9191

ספרי ברסלב

מיט פרייד ווילן מיר מעלדן אז מיטן אייבערשטנס הילף איז דא צו באקומען ביי אונז אלע צרכי ברסלב 27 Skillman St. אדער רופט 347-977-7994

מוסדות היכל הקודש ברסלב

בנשאות כ"ק מן מוהרא"ש שליט"א

בטוב צדיקים תעלוז קריה

מיר וואונטשן א הארציגן ברכת מזל טוב פאר

כ"ק מרן מוהרא"ש שליט"א

צו די שמחה פון די געבורט פון אן איר אייניקל

בן הבכור ביי מו"ה נפתלי גלאנץ שליט"א

אן איידעם ביי

הרב הגאון ר' משה עסטרייכער שליט"א, א, חדבן

דער אייבערשטער זאל העלפן אז די שמחה זאל

משפיע זיין שמחות ביי אלע אידישע קינדער, בני

ברוכי, חיי אריכי, ומוזני רויחי, וסייעתא דשמיא, אמן

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך אויף אימעיל, ווי אויך צו אדוועטייזן אינעם גליון

פארבינט אייך צו: Breslevcenter@gmail.com